

Viện Phụ và đan viện Thiên Phước; Viện Phụ Hội trường, quý Viện Phụ, Bề Trên; quý linh mục, nam nữ tu sĩ và toàn thể cộng đoàn phụng vụ thân mến!

Lần đầu tiên tôi gặp cha Maximo vào năm 2011, tôi nhận thấy rất rõ ngài là con người của Chúa, một Đan sĩ thật, dịu dàng và đầy lòng trắc ẩn. Từ đó, tôi luôn cảm được từ ngài một nguồn năng lượng đầy khích lệ và nâng đỡ tôi trong sứ vụ của một Bề Trên Cả. Nơi ngài, tôi khám phá ra đích thực là một trái cây đã chín mọng về vẻ đẹp và sự phong nhiêu nơi ơn gọi của chúng ta. Theo tôi, sự phong phú của đời sống Đan tu tại Việt Nam không chỉ là ở con số phi thường của ơn gọi, nhưng chính là nhờ những chứng nhân về một đời sống phong phú của những ai đi theo Chúa Kitô, dưới sự hướng dẫn của Tin Mừng như thánh phụ Biển Đức đã khẳng định (TL số 21)

Nhất là, cha cố Maximo thật sự là người thầy thiêng liêng mà tôi có thể tìm đến khi nào có thể, để lãnh hội lời của sự sống giúp tôi cải đổi và tiến bước trên con đường của mình. Đời sống chứng nhân của ngài bền vững và mạnh mẽ. Nó cho thấy tính khẩn thiết về sự sống của tôi chính là Đức Kitô trong mọi lúc, mọi nơi.

Ngài đã tâm sự với tôi: “Khi chúng ta yêu mến Chúa Giêsu thì Ngài ở lại trong chúng ta, và tất cả những gì chúng ta phải thực hiện cũng chính là điều mà Ngài đã làm. Nếu Chúa Giêsu sống trong chúng ta, nghĩa là chúng ta đang sống trên Thiên Đàng và chẳng cần phải quan tâm đến điều gì nữa. Tất cả chúng ta đều yếu đuối và là tội nhân, vì tất cả mang tội nguyên tổ. Nhưng Chúa Giêsu đã tự nguyện trở nên thân phận phạm nhân, nghèo nàn, mỏng manh và dễ vỡ để sống trong con người tội lỗi của chúng ta. Và điều đó biến đổi chúng ta”. Ngài cũng thường chia sẻ với sự thích thú: “Hơi thở là một dấu rất rõ ràng cho thấy chúng ta mang hình ảnh Thiên Chúa, mà nếu mình không hít thở thì sẽ không thể sống được dù một giây phút. Sự hít thở này là biểu tượng của Chúa Thánh Thần, nối kết Cha và Con, để cả hai cùng triu mến gọi nhau: “Giêsu ơi”, “Cha ơi”!

Một lần kia, ngài nhắc cho tôi về căn tính của ơn gọi chúng ta. Ngài bảo: “Để trở thành một đan sĩ Xitô, thiết thực phải là một Giêsu”. Việc đồng hình đồng dạng với Đức Kitô đối với ngài là hoa trái của đời sống chiêm niệm mà chúng ta cần phải sống và vun trồng. Vì thế mà Cha Maximo đã sống rất đơn giản cuộc sống đậm chất tinh thần Phúc âm. Ngài luôn ý thức đến những gì hãm dọa sự sống Chúa Kitô ở trong chúng ta và đó chính là sự tục hoá. Một lần khác, ngài vừa mỉm cười, vừa nói với tôi: “Chúa Giêsu đã sinh ra trong máng cỏ, nhưng ngày nay thay vì trở nên máng cỏ cho Chúa Giêsu, chúng ta đã trở thành những cung điện của Pilato”.

Cũng như tất cả anh chị em đang hiện diện nơi đây, tôi rất muốn kể lại những lời vàng Ngọc khác phát xuất từ đôi môi và trái tim của cha Maximo. Nhưng lời vàng Ngọc cao quý nhất là tình yêu và nụ cười hiếu khách của ngài. Chúng ta phải giữ gìn nó và chuyển giao cho người khác để cuộc sống của ngài tiếp tục sinh hoa trái của Thánh Linh.

Cám ơn Chúa vì đã ban ngài cho chúng ta. Cám ơn đan viện và cộng đoàn, cùng tất cả Hội Dòng Thánh Gia đã săn sóc con người bé nhỏ này và là một kho tàng lớn lao cho toàn dòng! Vào lúc này khi sắp từ giã ngài, tôi cảm nhận được cha Maximo đang lập lại với chúng ta lời mà ngài đã từng chia sẻ sau mỗi lần tôi gặp ngài: “Chúng ta ở lại trong sự hiệp nhất với Chúa, và không có mối dây liên kết nào mạnh hơn, vì Thiên Chúa là tình yêu”.

Mauro-Giuseppe Lepori OCist, Tổng phụ